

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ž.D.B.**, IČO: X. proti žalovanému: **A.S.B.**, IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. T.N.B., **o zaplatenie 267 664,-- Sk s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 11Cb/124/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. októbra 2007, č.k. 5Cob 83/07-148 v znení opravného uznesenia z 11.decembra 2008, č.k. 5Cob 87/07-165 a opravného uznesenia zo 14. januára 2009, č.k. 5 Cob 83/2007-166, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 23.októbra 2007, č.k. 5Cob 83/07-148 v znení opravného uznesenia z 11.decembra 2008, č.k. 5Cob 87/07-165 a opravného uznesenia zo 14. januára 2009, č.k. 5Cob 83/2007-166 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 20.10.2006 pod č.k. 11Cb/124/05-113 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 0,00,-- Sk. Uznesením z 18.apríla 2004 pod č.k. 11Cb/124/05-142 Okresný súd Bratislava IV opravil výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 11Cb/124/05-113 dňa 20.10.2006 tak, že namiesto žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 0,00,-- Sk, správne je: Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 51 217,25,-- Sk na účet právneho zástupcu žalovaného vedený v Č., a.s., č. ú.: X. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní dospel k názoru, že žaloba nebola podaná dôvodne. Žalobca v súlade s prepravnou zmluvou zo dňa 25.2.2002 prenechal

žalobcovi na prepravu listnaté drevo zo stanice S. do stanice L. v R.. Žalobca oznámil žalovanému, že došlo k prepravnej prekážke dňa 2.4.2003 s tým, že prepravovaný tovar bude z vozňa vyložený dňa 3.4.2003 za účelom kontroly akosti dreva orgánmi Colnej správy v T.. Kontrola akosti prepravovaného dreva bola však vykonaná až dňa 8.4.2003. Tento deň bol tovar - listnaté drevo vyložený zo železničného vozňa č. X.. Následne na to listom zo dňa 11.4.2003 žalovaný oznámil žalobcovi, že ak bude tovar naložený po vykonanej kontrole späť na vagón, nesúhlasí s poplatkami za prestoj z titulu tejto odstavky a žiada drevo vyložiť. Po oboznámení sa súdu s obsahom spisu, ako aj s obsahom spisov Colného úradu T. a Colného úradu B. súd nezistil skutočnosť, že by žalovaný, colný úrad, resp. niekto iný dal žalobcovi pokyn, aby bolo drevo po jeho vyložení a následnej kontrole colnými úradmi opätovne naložené na predmetný vozeň. Žalovaný listom zo dňa 11.4.2003 dal žalobcovi jednoznačne na vedomie, že v prípade opätovného naloženia dreva na železničný vozeň odmieta znášať náklady za prestoj tohto vozňa. Obrana žalovaného sa javí ako dôvodná, pretože rozhodnutím o zaistení tovaru zo dňa 15.4.2003 bol zaistený len tovar - drevo a nie železničný vozeň.

Žalobca ako zástupca žalovaného v rámci úkonov colného konania mohol v súlade s prepravno-obstaráateľskou zmluvou, ako aj v súlade s jeho obchodnými podmienkami KN 20 a KN 21 tovar opätovne naložiť na železničný vagón len so súhlasom colného úradu. Žalobca takisto ako zástupca žalovaného, riadiac sa ustanoveniami prepravno-obstaráateľskej zmluvy, ako aj prepravnými podmienkami mohol požiadať colný úrad o uvoľnenie zaisteného tovaru sám omnoho skôr, ako bol tovar skutočne z colného zaistenia prepustený.

Vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že žalobca sa dôsledne neriadil príkazmi žalovaného, prepravovaný tovar opätovne naložil na železničný vagón, čím mu vznikli neoprávnené náklady za prestoj vozňa, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol aj napriek tej skutočnosti, že colnými úradmi bolo preukázané spáchanie colného deliktu zo strany žalovaného.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca.

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava VI z 20.10.2006, č.k. 11Cb/124/2005-142 zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 267 664,-- Sk spolu s 0,06% úrokom z omeškania za každý deň omeškania od 13.9.2004 až do zaplattenia a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 29 436,-- Sk. Krajský súd v Bratislave opravným uznesením z 11.12.2008 pod č.k. 5Cob 87/07-165 opravil v úvodnej časti rozsudku, ako i vo výroku rozsudku, namiesto

Okresného súdu Bratislava VI označil prvostupňový súd - Okresný súd Bratislava IV. Opravným uznesením zo 14.januára 2009 pod č.k. 5Cob 83/2007-166 Krajský súd v Bratislave opravil opravné uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 11.12.2008, č.k. 5Cob 87-07-165 na správne označenie čísla konania 5Cob 83/07-165.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že zmenil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 O.s.p., pretože na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa nesprávne posúdil vec a tým aj nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie, pretože v zmysle zisteného skutkového stavu zo strany žalovaného došlo k zavineniu prepravnej prekážky v čase od 2.4.2003 do 11.9.2003, ktorá mala za následok zdržanie vagónovej zásielky v železničnom vozni č. X.. Z rozhodnutia o zaistení tovaru vydaného Colným úradom N. zo dňa 15.4.2003 pod zn. č.X./Bo vyplynulo, že žalovaný nesprávne pomenoval časť vyváženého tovaru uvedením nesprávnych položiek integrovaného Colného sadzovníka a nepredložil licenciu vyžadovanú pre vývoz. Taktiež zo strany žalovaného došlo k porušeniu povinnosti stanov v čl. 25 Dohody COTIF, nakoľko žalobca, ktorý zodpovedá za tovar prevzatý na prepravu pri vzniku prepravnej prekážky nemôže bez vykonateľného návrhu prepravcu s tovarom svojvoľne nakladať. Taktiež v zmysle § 72 ods. 10 zák. č. 238/2001 Z.z. - Colný zákon v platnom znení je uvedené, že tovar možno vykladať a prekladať z dopravných prostriedkov a premiestňovať z pôvodného miesta preloženia len so súhlasom colného úradu. V danom prípade v čase od 2.4.2003 do 11.9.2003 prepravca nemohol bez súhlasu colného úradu s týmto tovarom akýmkoľvek spôsobom nakladať, a teda ho ani vyložiť. Colný úrad v zmysle citovaného colného zákona tovar uvoľní len na základe žiadosti vývozcu, t.j. žalovaného, čo vyplýva aj z predpisu KN 20. Žalovaný nepostupoval v zmysle colného zákona § 434 ods.8, z ktorého vyplýva, že po ukončení colného konania vydá tovar colný úrad osobe, ktorej bol tovar zadržaný. Táto skutočnosť bola oznámená žalobcom žalovanému listom zo dňa 26.6.2003. Nakoľko odvolací súd má za to, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu si svojich povinností, je nárok žalobcu právne opodstatnený, a preto súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 v spojitosti s § 224 ods. 2 O.s.p. a priznal úspešnému žalobcovi trovy konania, predstavujúce zaplatený súdny poplatok za návrh a za odvolanie, t.j. spolu vo výške 29 436,-- Sk.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný s poukazom na ust. § 238 ods. 1 a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Navrhol zrušiť rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vrátiť vec tomuto súdu na ďalšie konanie. Uplatnil si tiež náhradu trov konania.

Poukázal na to, že predmetom sporu bolo tzv. „prestojné“, ktoré mal spôsobiť žalovaný žalobcovi tým, že mal zaviniť prepravnú prekážku, ktorá bránila žalobcovi v dispozícii s vagónom, teda prepravným prostriedkom určeným na prepravu. Prvostupňový súd vykonaním dokazovania zistil, že dňa 2.4.2003 došlo k prepravnej prekážke, ktorú zaviniť žalovaný nesprávnou klasifikáciou tovaru pre colné účely, za čo bol postihnutý za colný delikt pokutou vo výške 5 000,-- Sk. Prepravovaný tovar mal byť vyložený dňa 3.4.2003 za účelom kontroly colnými orgánmi, vyložený bol však až 8.4.2003 za účelom kontroly. Listom zo dňa 11.4.2003 bol žalobca oboznámený so skutočnosťou, že žalovaný nie je ochotný platiť za prestoje v prípade, ak bude tovar - drevo znovu naložené. Žalovaného v colnom konaní, ako to vyplýva aj zo spisu príslušného colného úradu, zastupoval žalobca. Tovar bol podľa pokynov colných úradníkov a pracovníkov OÚ T. - odbor pozemkového poľnohospodárstva a lesného hospodárstva vyložený a skontrolovaný v colnom priestore. V spätnej nakládke tovaru však už žalobca zo strany žalovaného pokyn nedostal. Colný zákon č. 238/2001 Z.z. platný a účinný v čase udalosti, konkrétne v § 72 ods. 10 obsahuje, že tovar možno vykladať a prekladať z dopravných prostriedkov a premiestňovať z pôvodného miesta predloženia len so súhlasom colného úradu. Colný úrad môže povoliť vykladanie alebo prekladanie tovaru z dopravných prostriedkov, ktorými sa tento tovar prepravuje, a to na miestach nim určených alebo schválených alebo premiestnenie tovaru z pôvodného miesta preloženia. Povolenie sa nevyžaduje, ak hrozí nebezpečenstvo, ktoré vyžaduje okamžité vyloženie tovaru alebo jeho časti; colný úrad musí byť o tom bezodkladne informovaný.

Z toho možno dôvodiť, že k súhlasu zo strany colného orgánu na vyloženie došlo, ale nedošlo k udeleniu povolenia jeho naloženia späť na vozeň zo strany žalovaného. Treba podotknúť, že zadržaný bol iba tovar, nie dopravný prostriedok. Žalobca bol v danom prípade splnomocnený pre colné konanie, teda aj pre zastupovanie v prípade colného deliktu, takže je jednoznačné, že úkony smerujúce k prepusteniu tovaru mohol vykonať aj sám. K spätnému naloženiu vagónu musel žalobca dostať súhlas z colného úradu, z čoho možno vyvodíť, že colný úrad akceptoval zastupovanie žalovaného. To, že vznikli žalobcovi náklady spojené s prestojmi vagónu nemožno klásť za vinu žalovanému, keď aj sám žalobca mohol s ohľadom na všetky dôkazné prostriedky zasiahnuť do procesu colnej kontroly.

Žalovaný má za to, že zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu zavinenia žalovaného, preto sú dané dôvody pre zrušenie druhostupňového rozsudku, vrátenie veci druhostupňovému súdu na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania žalovanému, vrátane trov právneho zastúpenia.

K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Navrhol dovolanie žalovaného zo dňa 29.1.2008 zamietnuť.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že zavinením žalovaného došlo k prepravnej prekážke v čase od 2.4.2003 do 11.9.2003. Prepravná prekážka mala za následok zdržanie zásielky prepravovanej v železničnom vozni č. X.. Zavinenie žalovaného spočívalo v nesprávnom pomenovaní časti vyvázaného tovaru, v uvedení nesprávnych položiek integrovaného Colného sadzobníka a nepredložení licencie požadovanej pre vývoz, ako bolo konštatované Colným úradom N. v rozhodnutí o zaistení tovaru, sp. zn. X./Bo zo dňa 15.4.2003. Žalovaný svojim konaním naplnil znaky colného deliktu, porušil povinnosti stanovené Dohodou COTIF čl. 25, v zmysle ktorých zodpovedá žalobcovi za vzniknutú škodu. Žalovaný nejavil dostatočný záujem o nim zavinený problém v colnom konaní, nezúčastnil sa colnej kontroly, pri ktorej bolo na zabezpečenie sledovaného cieľa potrebné zásielky vyložiť, nereagoval na list colného úradu zo dňa 26.6.2003 a pod. Žalobca zodpovedá za tovar prevzatý na prepravu a pri vzniku prepravnej prekážky nemôže bez vykonateľného návrhu žalovaného stanoveného Dohodou COTIF s tovarom svojvoľne nakladať. V danom prípade išlo o tovar pod colným dohľadom a možnosť žalobcu akýmkoľvek spôsobom nakladať s tovarom je obmedzená aj Colným zákonom č.238/2001 Z.z. § 72 ods. 10. Z uvedeného vyplýva, že prepravca bez súhlasu colného úradu nemal možnosť s týmto tovarom nakladať, a teda nemal ani možnosť ho vyložiť. Napriek žiadosti žalobcu zo dňa 20.6.2003 o zaslanie stanoviska nedal colný úrad súhlas na vyloženie tovaru, ale reagoval listom zo dňa 25.6.2003 a oznámil, že tovar uvoľní len na základe žiadosti vývozcu, teda žalovaného, čo vyplýva aj z predpisu KN 20.

Žalobcovi nebol daný súhlas na akékoľvek nakladanie s tovarom, ani zo strany žalovaného, ani zo strany colného úradu, a preto žalobca nemohol postupovať inak ako v súlade s uzavretou prepravnou zmluvou a tovar, za ktorý niesol zodpovednosť, ponechať vo vozni. Žalobca nemohol sám požiadať colný úrad o uvoľnenie zaisteného tovaru, nakoľko v zmysle Colného zákona č. 238/2001 Z.z. § 434 ods. 8, po ukončení colného konania vydá colný úrad tovar osobe, ktorej bol tovar zadržaný, teda žalovanému, uvedené vyplýva aj z listu colného úradu zo dňa 26.6.2003. Uvedená skutočnosť bola žalovanému oznámená listom zo dňa 26.6.2003. Žalobca na základe prepravno-obstarávateľskej zmluvy mohol za žalovaného vykonať len výslovne uvedené úkony smerujúce k prepusteniu zásielok z dovozu, vo vývoze a v tranzite do príslušného colného režimu, v žiadnom prípade však nemohol robiť za žalovaného úkony v rámci riešenia podozrenia zo spáchania colného deliktu

žalovaným, ktorého riešenie prebieha bez účasti žalobcu, týka sa orgánov colnej správy a žalovaného.

V záujme dobrých obchodných vzťahov si žaloba neuplatnil od žalovaného čiastku 674 558,50,-- Sk, na ktorú má nárok z titulu poplatkov za zdržanie vozňa v zmysle platných taríf, žalobca si uplatňuje minimálnu čiastku, ktorú by za vozeň vyúčtoval pri jeho pobyte v zahraničí vo výške 267 664,-- Sk. Žalobca má za to, že odvolací súd správne právne posúdil predložené dôkazy, ktoré jednoznačne preukazujú zodpovednosť žalovaného za škodu, ktorú žalobcovi spôsobil svojím zavinením. Preto považuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je podané opodstatnene.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 15.októbra 2008 (ďalej len O.s.p.) dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že: a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ust. § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia; obligatórne sa zaoberá len vadami konania vymedzenými v § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť,

ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občiansko-súdnom konaní.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ust. § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

V zmysle § 220 O.s.p. odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219), ani jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. v znení do 15.10.2008, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa, s výnimkami ustanovenými v ods. 2-4.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 2 O.s.p. v znení do 15.10.2008).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a na nim založených následných právnych záverov, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu odlišnému od skutkového stavu, zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Z obsahu zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom z 23.10.2007, na ktorom bolo aj meritórne rozhodnuté vyplýva, že krajský súd na odvolacom pojednávaní žiadne dokazovanie nevykonával. Umožnil iba, aby zástupcovia účastníkov predniesli svoje návrhy s tým, že žalobca navrhol zmeniť rozhodnutie prvostupňového súdu, resp. zrušiť toto rozhodnutie a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové konanie a žalovaný žiadal odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 O.s.p., pretože na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa nesprávne posúdil vec a tým aj nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie,

pretože v zmysle zisteného skutkového stavu došlo zo strany žalovaného k zavineniu prepravnej prekážky v čase od 2.4.2003 do 11.9.2003, ktorá mala za následok zdržanie vagónovej zásielky v železničnom vozni č. X.. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu jeho povinnosti, a preto nárok žalobcu je právne opodstatnený.

Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred nim vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať, pokiaľ chcel nim vykonané dokazovanie vyhodnotiť rozdielne ako súd prvého stupňa (prípadne doplniť v podstatnej rozhodujúcej časti) a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občiansko-právneho konania, ktoré zásady zostali zachované aj po účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 273/2007 Z.z., vrátane novely uskutočnenej zák. č. 384/2008 Z.z. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k zmene rozhodnutia, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že za opakovanie dokazovania nemožno považovať procesné prednesy zástupcov účastníkov v odvolacom konaní. Ani podanie správy predsedom senátu alebo povereným členom senátu o doterajšom priebehu konania, ktorá povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ust. § 215 O.s.p., nie je zopakovaním dokazovania v zmysle § 122 a nasl. O.s.p. Navyše krajský súd prehodnotil dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa a z takto prehodnoteného dokazovania vyvodil záver o dôvodnosti žaloby.

Keďže odvolací súd si v predmetnej veci nezadovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery sú preto zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľom napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť

prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje tiež za potrebné uviesť to, že odvolacím súdom bolo porušené právo účastníkov konania na spravodlivý proces, keďže rozsudok odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnený. Rozhodnutie odvolacieho súdu len konštatuje, že došlo k porušeniu povinností zo strany odporcu stanovených v čl. 25 Dohoda COTIF, ďalej zák. č. 238/2001 Z.z.. Z rozhodnutia odvolacieho súdu však nevyplýva, o akom konkrétnom nároku žalobcu rozhodol (cena, ktorú by vagón v medzinárodnej preprave žalobca zarobil v čase prestoja vagóna - vid' prednes zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 22.8.2006, nárok žalobcu na náhradu škody - vid' podanie žalobcu zo dňa 5.2.2007). Tiež z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, pod akú konkrétnu právnu normu, pod aké hmotné právo podradil nárok žalobcu, keď dospel k záveru o jeho dôvodnosti. Z odôvodnenia absolútne nevyplýva odôvodnenosť výšky nároku žalobcu, ktoré dôkazy považoval súd za relevantné a ktoré právne predpisy odvolací súd použil pri stanovení výšky nároku žalobcu, keď považoval žalobu o úhradu sumy 267 664,-- Sk za dôvodnú, čím došlo aj k porušeniu ústavného princípu dvojinštantnosti občianskeho súdneho konania, keďže súd prvého stupňa sa ani výškou nároku žalobcu nezaoberal. Rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný aj vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 0,06% úroky z omeškania zo sumy 267 664,-- Sk za každý deň omeškania od 13.9.2004 do zaplatenia. Navyiac, súd priznal žalobcovi právo na 0,06% úroky z omeškania za každý deň omeškania od 13.9.2004 do zaplatenia, pričom však žalobca na pojednávaní dňa 22.8.2006 pred súdom prvého stupňa, ako i vo svojom podaní zo dňa 18.8.2006 (č.l.70-72) žiadal o zaplatenie sumy 264 664,-- Sk s 0,04% úrokom z omeškania od 14.9.2004 do zaplatenia. Dovolací súd ešte považuje za potrebné uviesť, že odvolací súd ani v úvodnej časti, ani vo výroku neuvádza, že rozhodoval o rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s jeho opravným uznesením z 18.4.2007, č.k. 11Cb/124/05-142, či teda toto uznesenie o trovách prvostupňového konania nepreskúmaval, čo by však bolo v rozpore s jeho odôvodnením odvolacieho rozhodnutia o náhrade trov konania podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Taktiež je tu rozpor v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v časti o trovách konania, s výrokom odvolacieho súdu o náhrade trov konania, keďže v odôvodnení rozsudku sa uvádza, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 29 436,-- Sk, pričom v odôvodnení odvolací súd uvádza, že priznal žalobcovi trovy konania predstavujúce zaplatený súdny poplatok za návrh a za odvolanie, spolu vo výške 29 436,-- Sk.

Keďže konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), takáto vada sama o sebe zakladá povinnosť dovolacieho súdu, aby na ňu prihliadol, i keď by výslovne nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil, keďže konanie jeho vydaniu predchádzajúce je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a vec odvolaciemu súdu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ust. § 243b ods. 1 a 2 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.